

Eugen Höfling,
O alte Burschenherrlichkeit

1 O alte Burschenherrlichkeit,
Wohin bist du verschwunden?
Nie kehrst du wieder, goldne Zeit,
So froh und ungebunden!
Vergebens spääh' ich rings umher,
Ich finde deine Spur nicht mehr.
O jerum, jerum, jerum!
O quae mutatio rerum!

2 Den Burschenhut bedeckt der Staub,
Es sank der Flaus in Trümmer,
Mein Hieber ward des Rostes Raub,
Erblichen ist sein Schimmer.
Verklungen ist der Burschensang,
Verhallt Rappier- und Sporenklang.
O jerum, jerum, jerum!
O quae mutatio rerum!

3 Wo sind sie, die vom breiten Stein
Nicht wankten und nicht wichen,
Die, ohne Spieß, bei Scherz und Wein
Den Herrn der Erde glichen? –
Sie zogen mit gesenktem Blick
In das Philisterland zurück.
O jerum, jerum, jerum!
O quae mutatio rerum!

...

Eugen Höfling,
Verda stelo

tradukita de N. N. 14

1. En tiu ĉi solena hor'
eksonas nia kanto,
por ke ekflamo ĉiu kor'
por nia Esperanto!
La lingvo, kiu ligas nin
kaj kiu kunfratigas nin,
por alta sankta celo
de nia verda stelo!

2. Amikoj, alten tenu vi
la signon de l'espero
neniam forgesante pri
la amo kaj la vero!
Ekĵuru, ke vi ĝis la mort',
eĉ dum plej malfeliĉa sort',
laboros por la celo
de nia verda stelo!

3. Fidelaj estu al la ĵur',
neniam flankiĝante,
ĉar ni per unueco nur
ekvenkos batalante!
Batalo ne timigu nin,
kontraŭe, ĉi freŝigu nin
por alta sankta celo
de nia verda stelo!

...

4 Da schreibt mit finstern Amtsgesicht
 Der Eine Relationen,
 Der Andre seufzt beim Unterricht,
 Und der macht Rezensionen;
 Der schilt die sünd'ge Seele aus,
 Und der flickt ihr verfallnes Haus!
 O jerum, jerum, jerum!
 O quae mutatio rerum!

5 Allein das rechte Burschenherz
 Kann nimmermehr erkalten.
 Im Ernste wird, wie hier im Scherz,
 Der rechte Sinn stets walten;
 Die alte Schale nur ist fern,
 Geblieben ist uns doch der Kern,
 Und den laßt fest uns halten!
 Und den laßt fest uns halten!

6 Drum, Freunde, reichet euch die Hand,
 Damit es sich erneue,
 Der alten Freundschaft heil'ges Band,
 Das alte Band der Treue.
 Klingt an und hebt die Gläser hoch,
 Die alten Burschen leben noch,
 Noch lebt die alte Treue!
 Noch lebt die alte Treue!

...

4. Se kiam foje vin labor'
 tro forte vin lacigos,
 memoru, ke plezura hor'
 vin certe revivigos!
 Ni estu tial gajaj nun,
 eĉ se briladas nek la sun',
 nek luno sur ĉielo:
 Ekbrilu verda stelo!

5. Sed ankaŭ ne forgesu ni
 la ĉarmajn virinetojn,
 ĉar ili al la harmoni'
 donacas la rozetojn!
 Vivegu ĉiu belulin'
 akompananta gaje nin
 sur vojo al la celo
 de nia verda stelo!

6. Kaj fine nun el tuta kor'
 dum flirtas la standardo,
 dum tintas glasoj laŭ la mor'
 elkriu ni kun ardo:
 Ĝis eterniĝos nia rond',
 ĝis ruiniĝos nia mond'
 vivegu nia celo,
 vivegu verda stelo!

...

*Verkinto de tiu ĉi Germana poemo estas EUGEN HÖFLING (*1808 – †1880).*

MR-407-3 / Arg-44-88 (2003-10-21 00:14:19)

Origina germanalingva teksto de EUGEN HÖFLING (1808 – 1880) Informojn (germanlingvajn) pri la aŭtoro oni trovas en: <http://www.acronet.net/~robokopp/Lieder/dreugho.html>

*Traduko de la Germana poemo “O alte Burschenherrlichkeit” de EUGEN HÖFLING (*1808 – †1880) en Esperanton de N. N. 14.*

Arg-44-926 (2008-10-05 22:35:21)

Mi, Manfred Retzlaff, kopiis tiun ĉi kanton el la kajero “Kelkaj ŝatataj kantoj, eldonitaj de Kolding Esperanto Klub”. Mi ricevis fotokopion de tiu kant-libreto de la dana samideano Lars Kromann. Li trovis tiun kant-libreton en la arkivo de la dana s-ano Gustav Kühlmann. La verkinto kaj la dato ne estis indikita. Estis notita nur, ke la kanto kanteblas laŭ la germana studenta kanto “O alte Burschenherrlichkeit”.